

זכרון תורת משה

אכסניה לתורה וחסידות

י"ל ע"י חבורת האברכים שע"י מרכז מוסדות לעלוב
מיסודו של כ"ק מרן רביה"ק זצוקללה"ה זיע"א
בנשיאות כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א
ארץ ישראל - ארה"ב - לונדון

פרשת אמור
ג' אייר תשע"א
גליון תקט"ז

זמני כניסת ויציאת השבת

ר"ת	מוצ"ש	הדה"נ	
בני ברק	8:05	7:02	
ירושלים	8:03	6:47	
בארא פארק	8:58	7:39	

דברי תורה

ממורינו הגה"צ אב"ד
דקהילתנו שליט"א

בפייט צור משלו אכלנו,
בשיר וקול תודה נברך
לאלקוני וכו' חסדו גבר
עלינו, ואמת ה' לעולם.
לכאורה מה השייכות ואמת
ה' למה שאמור לעיל על ארץ
חמדה טובה וכו' מזון וצידה
השביעי לנפשנו וכו', ומהי
המשך ואמת ה', הוה ליה
למימר וחונן או ורחום ה'
שהוא התואר לחסדים

ורחמים שעושה עמנו.
ואפשר לומר דהכוונה היא
דיש חסדים נגלים לעין כל
שהם חסדים שהאדם נהנה
מהם, ויש חסדים שהם
מכוסים מעינינו שהם נראים
לנו כהיפך ממידת החסד
והיינו היסורים והגבורות
שבאים על האדם, אמנם
מאמינים בני מאמינים אנו
שהכל הם חסדים והכל הוא
לטובה.

ובדאיתא בשם צדיקים על
מה שמתפללים גומל חסדים
טובים ולכאוי הוי כפל לשון
חסדים טובים, אלא הכוונה
שישפיע עלינו חסדים כאלו
שנראים בעינינו הגשמיים
שהם טובים, וכן מה שכתוב
הראנו ה' חסדך היינו שנראה
בעינינו שהם חסדים, ולא
שנצטרך לאמונה שהם
חסדים רק שנראה מיד שהם
חסדים (ועיין בספרה"ק הגל
מהגה אפרים סוף פ' ורא).

וזהו מה שאמר הפייטן חסדו
גבר עלינו, היינו כהמשך למה
שאמר ברישא על ארץ
חמדה טובה, ומזון וצידה
השביעי, והיינו חסדים
מגולים.

אמנם לפעמים יש חסדו גבר
עלינו, גבר - היינו גבורות
דהם דינים שהחסדים באים
באופן של גבורה על ידי
יסורים וכדו', על זה המשיך
ואמר: ואמת ה', שהקדוש
ברוך הוא אמת ומידתו אמת
ומאמינים אנו שהכל לטובה,
ועשייתו אמת לאמיתו
להיטיב לברואיו. (אייר
תשנ"א)

הטובים שזה ההקדמה של ענוה ושפלות
רוח שרק כשיש את זה אז העבודת ה' ימלה
להיות אויף די ריכטיגע וועג בדרך המלך כי
אם זה חסר אז ח"ו עלולים חלילה ליפול
לטומאת מצורע של גיאות די גרעסטע
טומאה רחמנא ליצלן.

ובזה יש לנו לעצור לרגע להתעכב ולהתבונן
בענין זה שהנה מצד אחד במקום אחד כתב
דנגעים באים על עוון לשון הרע ומאידיך
במקום אחר כתוב שהם באים בסיבת עוון גיאות, וא"כ לכאוי מהו
הפשט באמת, אלא התירוץ הוא שאין כאן שום סתירה ושתי
הסיבות הנ"ל לשה"ר וגיאות הם היינו הך כי הנה כשיהודי מסתובב
והולך וחי בעולמו עם מידות טובות וענוה או ממילא גם אינו יכול
לסבול את הגיאות והלשון הרע כי הרי מצינו שעל זה כתוב ביד
ישב מחוץ למחנה וכמו שמפרש רש"י הק' הטעם שמאחר שהוא
גם פירוד לבבות שהם מביאים לחורבנות ורכילות ופירודים בין
ישראל הק' הוא עונשו כמו"כ שלכן ביד ישב מחוץ למחנה מדה
כנגד מדה, אבל להיפך מידה טובה מרובה שיהודי טוב אינו סובל
הפירוד והלשה"ר וממילא נמצא שהנ"ל לשה"ר וגאות הם היינו הך
כי בסתם יהודי ערלויבטי נישט ולא יכול ואף לא מסוגל לדבר לשון
הרע ולקבור את רעהו, ואינו מסוגל לעולל זאת לחבירו כי הוא
העניו האמיתי שהוא יודע שחבירו יותר טוב הימנו כנ"ל שזה ע"י
ענוה כנ"ל שבוה מונח כל המידות טובות.

ובדאי באגרת הרמב"ן הנ"ל: "וכאשר תנצל מן הכעס שהיא מדה
רעה להחטיא בני אדם, תעלה על לבך מדת הענוה שהיא מדה
טובה מכל המדות טובות" שהיא יסוד המידות טובות כנ"ל ולכן
ממילא אם הוא מלא מידות טובות הוא אינו יכול לסבול לדבר
רכילות ולשה"ר, משא"כ אם חלילה הוא מלא בגיאות וחושב
שכולם צריכים להתכופף אליו שזה מחשבה הבאה מגיאות רח"ל
או מזה הוא בא לגיאות ולשה"ר כנ"ל, כי הוא לשיטתו דדווקא
עליו חייבים אחרים להביט והוא החשוב ביותר וכולם צריכים
להשפיל עצמם אליו אבל הוא יסתכל על כולם מלמעלה ממורמו
גאוותו רח"ל, ולכן ממילא רח"ל הגיאות הזאת מביאתו ללשון הרע
לרכילות, כי אם אחד אינו מכניע עצמו אליו אז הוא מדבר עליו
לשה"ר ורכילות און ער ויל יענעם פאטערין ולאבדו רח"ל, וממילא
גם גורם לו חורבנות ומחלוקת ומדבר עליו כל דבר האסור,
וממילא נמצא שגאות ולשה"ר חד הם ולכן הם קשורים זה בזה,
אבל מדה טובה מרובה שכשהוא מתנהג בענוה ושפלות רוח
ומידות טובות והוא בעל לב נשבר ויודע שכולם יותר חשובים
ממנו ממילא הוא אינו יכול לסבול לעולל גיאות ולשה"ר, ולכן גם
להיפך הם היינו הך שענוה שהיא היפוך הגיאות מביאה את היפך
הלשה"ר שהיא מביאה לשמירת הלשון ואהבה ואחווה ושלוש
וריעות שאז בא למעלה שהוא מתכופף לכל יהודי ורואה על כל
יהודי רק מעלותיו ורק טוב ויודע שהוא יהודי יקר וחשוב וצריכים
לכבדו עוד ועוד, ולכן הוא מכניע עצמו ליהודים ואוהב את כל
היהודים ועי"ז מגיע לשלום וריעות.

וכידוע בתה"ק אי' פשטים עד א"ס, ולכן יל"פ מש"כ ביד ישב
מחוץ למחנה ולכאוי יש להתבונן בזה למה צריך באמת לישב ביד
מחוץ למחנה, ואמנם רשיז"ל כבר פירש שמושם שגרם לפרוד
לבבות לכן עונשו שיהא הוא ביד ר"ל.

אמנם יל"פ באופ"א שהרי על הגאה אמר הקב"ה כביכול אין אני
והוא יכולין לדור ואיני יכול לעמוד לידו כביכול, ומאחר שהרבש"ע
המשך בעמ"ב

שיחות קודש

מפ"ק כ"ק מרן אדמו"ר עט"ר
שליט"א

מוצש"ק פרשת אמור - ארה"ב

רק מעמיו מהעם שלו עם ישראל הק' אי"כ למה נכתב זה תיבת
בעמיו ואמנם רשיז"ל פי' אמור ואמרת להזהיר גדולים על הקטנים
וכן על שאר כל הדיוקים הנ"ל ג"כ דורש רשיז"ל הק' על הכל דרשות
כמובא בחז"ל ומ"מ בתה"ק יש פשטים עא"ס ולכן יל"פ כל זה לא
ודיוקים הנ"ל בעוד אופן שכאן התורה באה ללמדנו יסוד גדול
שהוא ההקדמה והיסוד לעבודת ה' לילך בו בדרך הישרה, וללמדנו
בא שהנה הם הכהנים הצדיקים היתה עבודתם שהם הקריבו קרבנות
לה' והשיבו את ישראל בתשובה והקריבו עולות וחטאות ותמידים
ועיד"ז גם תמיד החזירו את ישראל בתשובה שלימה והשפיעו
עליהם תשובה והרהורי תשובה והם אלו הכהנים הקדושים עיקר
עסקם בימים ההם היה רק זה ועסקו בעיקר רק בעבודת השי"ת,
וממילא שהיתה מעלתם רמה ונשגבה מאוד ולכן נצרך להזהירם
שלא יבואו ליפול מזה ח"ו בגאות והתנשאות ח"ו ולכן הזהירה אותם
תה"ק כאן שהשי"ת אומר להם לנפש לא יטמא בעמיו שבא לומר
שזה הכהן הנעלה לא יטמא את עצמו בגאות על ידי שיחשוב שהוא
מיוחד ומעולה בעמיו לשבח ולתהילה, ולכן גם כתיב אל הכהנים בני
אהרן לומר שאפי' שהם יחסנים מצד עבודתם הנ"ל ומצד שהם בני
אהרן עכ"ז שידעו מש"כ "ואמרת אליהם לנפש לא יטמא בעמיו",
היינו לא לטמא את עצמו מעל גבוה מעמיו גבוה משאר עם
ישראל שזהו בעמיו שמרגיש עצמו מיוחד בתוך עמיו, וכן לאידיך
גיסא הרמו בעמיו על אנשים פחותים שקרויים עם.

וכן מרומנו בעמיו על עמך הפחותים שאפי' מעמיו אלו הפחותים
שיזהר שגם עליהם לא יתגאה ולא יטמא בגאות זו בעמיו שכל
יתגאה חס ושלוש על הפחותים שבהם אלא שיזהר שלא יהיה גבוה
ולא ירגיש עצמו גבוה מעלהם.

וכמובא באגרת הרמב"ן ז"ל ז"ע שאמר וכתב וכל אדם יהיה בעיניך
גדול ממך חשוב יותר ממך ואפי' אם עכשיו אתה במעלה רוחנית
גבוהה ממנו והוא פחות בה ממך עכ"ז דע והתבונן בזה שאילו ואם
היה לו החינוך שלך והיה מקבל ומתחנך באותו חינוך שאתה קיבלת
והתחנכת אז עיד"ז הוא היה יותר טוב וחשוב ממך א"כ נמצא שהוא
בבחינת שוגג ותינוק שנשבה שלא התחנך כראוי, משא"כ אתה
שוודאי התחנכת מיט א ריכטיגע חינוך היית צריך להיות יותר
במעלה ממה שאתה עכשיו ואם כן יש עליך טענה למה נראה אני כך
וא"כ לפי זה יוצא שאני גרוע ממנו, כי אני נקרא מזיד רח"ל והוא
נקרא שוגג שהוא לא קיבל החינוך הטוב שקיבלתי אני כנ"ל, וממילא
שזהו לנפש לא יטמא בעמיו היינו אפילו אלו הפשוטים שבעמיו לא
יטמא את עצמו להתגאות עליהם ח"ו אלא ירגיש שאף הם העמך
הם יותר גבוהים וטובים ממנו.

וזהו אמור ואמרת כפי רש"י להזהיר גדולים וכו' שאפי' שאתה
מהגדולים לא תתגאה על הקטנים שאפי' שאתה כהן מאוד חשוב
יוחסן עכ"ז דע לכופ עצמך לפני העמך הפשוטי עם שאינם כמורך.
ירחם המרחם ישמור המרחם עלי ועל כל ישראל.

וזה הענין הוא ההקדמה ויסוד לכל האידישקייט ולכל הדברים

אומר שלא יטל לעמוד לידו וחייב לנוס הימנו, ממילא זהו בא לרמוז שאם הבוכ"ע כביכול לא יכול להיות לידו ולעמוד שם אז מחוייבים כל ישראל לא לעמוד לידו ואסורים להיות לידו ולכן שיהו בדד ישב מחוץ למחנה בגלל שאף הבוכ"ע לא יכול להיות באותו מקום ולדור עמו כביכול.

ונחזור לענין זה הקודם מה שכתב אמור ואמרת ופירש"י להזהיר גדולים על הקטנים ובפשטות הפשט בזה הוא על ענין החינוך שהכנהם הגדולים יחנכו את הכהנים הקטנים וילמדו אותם. אך אפשר לפרש עוד מהו להזהיר גדולים על הקטנים דהיינו שמהיר אותם שהכנהם הגדולים יירדו אל הקטנים און זאלן זיך ארפלאזן כמו שלימדתנו התורה על ענין הענוה כנ"ל ולא יחשוב לו הכהן גדול שמדוע שהוא יתכופף אל הקטנים והרי הוא גדול מהם לזה אי' אמור ואמרת להזהיר גדולים על הקטנים שהוא גם כפשוטו שהם יחנכו אותם וממילא כלול בזה ענין הנ"ל שעבור לחנכם גם ירדו אליהם ויתנהגו בענוה ושפלות רוח כלפיהם ויקרבו וירוממו אותם לעבודת ה' ולהדריכם ולא יתנהגו בגדלות מהם, והכל מאותו ענין של ענוה וממילא אלו הצדיקים בני אהרן די גרויסע יחסנים אם יש להם את הענוה ושפלות רוח אז ע"י זה יכולים להתרומם ולבוא לעבודת ה' ולהתעלות מדרגה לדרגה, ועי"ז יטלים לזכות לכוף התורה כמובא בחז"ל שהתורה נמשלה למים מה מים הולכים ממקום גבוה למקום נמוך כך תורה מתקיימת במי שדעתו שפלה עליו ומנמיך עצמו בענוה ושפלות רוח, וכן התורה"ק קיבלנוה ע"י משה רבינו שהיה העניו מכל האדם וכן על הר סיני המרומז לענוה, כשבוה רואים אנו שייסוד לקבלת התורה וקיומה הכל רק ע"י מקום של ענוה ושפלות רוח, ולכן הצדיקים עובדי ה' יכלו להתעלות העכער און העכער, וכמה שיותר הולכים מדרגה לדרגה הם נהיים עוד יותר ענוים גדולים ועוד יותר שפלי רוח גדולים. (אמור תש"ע)

ויאמר ה' וכו' **לנפש לא יטמא בעמיו**, ובתורה"ק אי' פשעא"ם ולכא"ו יש לדקדק כנ"ל מהו שנכתב אמור ואמרת וכן כל הני דקדוקים דלעיל שכבר פירשם רש"י וכנ"ל אמנם בתורה יש הרבה פשטים ולכן יש

שיחות קודש המשך מעמ' א'

לפרש כפל המילים אמור ואמרת וכן לפרש קושי" הנ"ל שהרי ממילא אנו כבר יודעים שהם היו בני אהרן, וגם מהו בעמיו.

ויל"פ 'אמור ואמרת' היינו שהרבש"ע אומר למשה רבינו אמור שתאמר ותגיד לבנ"י דברי התורה ודברי מוסר וכיבושין לפי הענין בכל עת וממילא שזה הוראה כלפי הת"ח שבכל דור דור שהם אתפשטותא דמשה בכל דור דור ומלמדים כמוהו תמיד תורת ה' לעם ה' ומרמו דבר זה שבכאן אמור כנ"ל על הצדיקים הת"ח שבכל הדורות שהם היו כל כולם תורה ועבודת השי"ת ומהם לומדים כל ישראל ע"י שאלו הת"ח מקיימים מש"כ כאן אמור לעם ה' את דבר ה', והנה זה יש כלל בחז"ל קשוט עצמך ואח"כ קשוט אחרים וזהו שבא לרמוז הפסוק כאן אמור ואמרת דהיינו קודם אמור אל הכהנים שתאמר להם שקודם יקיימו הם אמור לעצמם שזהו "אמור אל הכהנים" שקודם יאמרו לעצמם ואח"כ יהיה ואמרת שאחרי שיאמרו זה לעצמם אז יוכלו לומר זאת לבני ישראל עם קדושים, שאז אחר שקיים קשוט עצמך יכול לקיים אח"כ קשוט אחרים ולא שזה המוכיח יעשה בעצמו מה שהוא רוצה ולשני יתן ויאמר דיעות... אין זה כך אלא קודם 'אמור' לך לעצמך ואח"כ תוכל לומר לאחרים, ירחם המרחם עלי ועכ"ל. וזאת תמיד יש לזכור וזאת מלמדתנו התורה.

וכן "הכהנים" מרמז להצדיקים העובדי ה' שייכרו שהם בני אהרן שהוא היה אהב שלום ורוחף שלום וילכו במידת אהרן כמש"כ ת"ח מרבים שלום בעולם לקרב את כל ישראל בסבר פנים יפות שממילא עיד"ז מקרבים אותם לאבשב"ש, ועל זה בא כאן המאמר בתורה"ק "**לנפש לא יטמא בעמיו**", לומר שאפי' אם הם רואים א נידעריגע שסר מן הדרך רח"ל שלכן הוא קרוי בעמיו שבחי' זו מפורש שהוא בחינה קטנה מבחינת עם שהוא מאוד רחוק מהטוב ונמרח בעבירות פון פראסטע נידעריגע עכ"ז גם עליו מזהירה התורה את הכהנים והת"ח **לנפש לא יטמא בעמיו** ...

היינו שאל תאמר לזו הנפש הרחוקה טמא אתה בעמיו ח"ו ולכן אין מה לעבוד עמו ולקרבו שוב להקדושה ח"ו הס מלהזכיר כזה, אל תאמר לו טמא טמא צא החוצה אלא

להיפך לכל נפש לא יטמא ויקפיד לא לרחקו אלא תמיד לקרב גם את הרחוק ביותר מה' ולא לומר שכבר עבר זמנו מלקרבו ולהחזירו להשי"ת, כי כל איש יהודי אשר בשם ישראל יכונה וי נידעריג ער איז יש לו בתוכו חלק אלוקי ממעל, ואם מנקים אותה ומדליקים אותה יטלים להדליקה ולקרבה עד שתעלה השלהבת מאליה.

וזהו שבא כאן השי"ת ללמדנו בתורתו הק' לילך בדרכי אהרן הכהן שהיה עסקו אפי' עם אלו הפשוטים והרחוקים להחזירם כסדר בתשובה, וללמדנו דרכיו של אהרן שיש לירד אליהם ולקרנם לאבינו שבשמים מתוך נחת והרחבה, ולכן יש לו לירד אפי' אל אלו הבריות השפלות והנמוכות ביותר שרק אם ידליק נשמתו יוכל לזכות שיחזור להיות לבעל תשובה אמיתי ועי"ז מרומז "ועמך כולם צדיקים" שאז יראו שאפי' אלו הרחוקים ג"כ הם בכלל עמך כולם צדיקים, כי אז נשמתו כבר תבער לבוכ"ע מתוך אהבה גמורה והתקרבות לאבינו שבשמים.

השי"ת ברוב רחמנותו יקרבו מולנו כאחד ויחזירו בתשובה שלימה ויעשה מכולנו בעלי תשובות גמורים, ונוכה לשוב בתשובה באמת מאהבה ויעשו כולם אגודה אחת לעשות רצונך בלבב שלם, ויקדשנו ויטהרנו בימי הספירה שהם ימי תיקונים ויכין אותנו לקבלת התורה נעשה ונשמע, שהוא הבוית"ש הכל יכול וכוללם יחד, וישמח את כל ישראל בכל מקום שהם בכללות ופרטות וישמרים בכל מקום שהם אויף א זיסע אופן אויף אייביג,

וישפיע על כולנו כל התיקונים שלימים והגדולים און מיר זאלן אלע שטייגען בקיום והתמדת התומ"צ יר"ש ומידות טובות תורה עבודה וגמ"ח מיט א געזונטע אידישע שמחה "עבדו את ה' בשמחה בואו לפניו ברנה".

השי"ת יקרבו אליו יתברך שמו ירחם המרחם וישמור עלינו ויתן לכולנו בכללות ופרטות גאנצע רפואות שלימות רפואת הגוף והנפש ובריאות השלימות וישועות שלימות ושמחות שלימות.

ויתן חיי בני ומוזני ריחיו ואריכי בגו"ר, ויתן לכולנו רפואה, ישועה, שמחה שלימה וגאולה שלימה און בנין בית המקדש שוין יעצ אויף א זיסע אופן אויף אייביג. (אמור תשס"ט)

הקטנים היינו להוליד ילדים קטנים. (עשרת ישועה)

גרששה מאישה לא יקחו (כא, ז)

וכי יש גרששה שאין מתגרשת מאישה אלא יכול שאמור יאמר האומר גרששה פלונית פניה ענתה בה שאשה צדקנית היא ואינה אשמה בגירושה, אלא כבעלה בלבד השם תלוי, ויקחנה לו לאשה, תלמוד לומר, גרששה מאישה אינה גרששה אלא מאישה, לכאורה מסיבתו ואשמתו הוא אפע"כ לא יקחו לפי שבדרך כלל ריח הגט פוסל בשניהם ופוגם בו ובה גם יחד, שע"כ זה הכלל חזקה אין אדם מרשיע אלא א"כ יש לו רשעה כנגדו. (מנחת יצחק)

וכי תובחו ובה תודה לה' לרצונכם תובחו (כב, טב)

פי' אל תמתניו להקריב קרבן תודה רק אחרי שניצלתם מאיזו סכנה או צרה אלא לרצונכם תובחו תביאו את הקרבן מרצונכם הטוב, עוד לפני האסון המאיים כי ניסי' ה' נעשים בכל רגע רגע אלא שהאדם לא מכיר בהם. (כשם הפלאה)

וספרתם לכם ממחרת השבת (כג, טז)

נהנה בתפילה שאנו אומרים אחרי ספירת העומר כתוב כך "אתה ציינתנו על ידי משה עבדך לספור ספירת העומר כדי לטהרנו מקליפותינו ומטומאותינו כמו שכתבת בתורתך וספרתם לכם ממחרת השבת", ויש לדייק על לשון הנוסח שהקדים את המאחר ואיחר את המוקדם, דלכאורה הכי הול"ל: "אתה ציינתנו על ידי משה עבדך לספור ספירת העומר כמו שכתבת בתורתך וספרתם לכם ממחרת השבת", ואח"כ יאמר הסיבה והמטרה שהוא כדי לטהרנו

תורת אמת פנינים יקרים על הפרשה

המצוות. אימתי יתחך הבן לקיים המצוות רק כאשר יחנכו אביו לחיובן כי הם חיינו ואורך ימינו, אז תחזור בלב הבן האהבה והחיבה למצוות ויטל לקיימן בגלל. נמצא שיש צורך בשתי אמירות, האחת לעצם החיוב, והשנייה לחיוב המצוה, ומתוך כי יתחנכו לקיום מצוות התורה ואלו הן שתי האמירות, אמור ואמרת שיאמרו לגדולים ותהיה מן אודרה לקטנים. (הגאון רבי משה פנחסין זצ"ל)

לנפש לא יטמא בעמיו (שם)

התחלת טומאת הנפש הוא הקרירות אשר קרד, כשכל מה שהאדם עושה אף מעשים הטובים יהיו בלי חמימות רק בקרירות מצות אנשים מלומדה, בעמיו פי' קרירות כמו גחלים עוממות וצריך האדם לידע אשר מהקרירות יבא לטומאה וחטאה ח"ו, וזה לא יטמא בעמיו (אמרי חיים)

אמור וכו' ואמרת (שם)

ב' פעמים אמור הוא עולה פרו רבו, וקריאת פרשה זו יכול להיות סגולה לבנים וזהו להזהיר גדולים על

אמור אל הכהנים בני אהרן ואמרת אליהם לנפש לא יטמא בעמיו (כא, א)

הן נקרא העובד ה' ורואה כי כל המעשים הנעשים בעולם אינם במקרה רק בהשגחה מאת השי"ת, וידוע כי רצון השי"ת הוא רק להיטיב לבריות. ולאדם כזה יוכל לבוא תרעומות כי יראה איזה מעשה ממדות דינו של הקב"ה. כי האדם שנגמר בדעתו כי העולם מקרה הוא, לא יכול לבא כ"כ לידי תרעומות כאשר יראה דבר הנהגה נגד רצונו כי יאמר מקרה הוא. אף האדם היודע כי הכל נעשה בידי שמים לזה יוכל לבוא תרעומות. ועל זה מזהיר הקב"ה לכהנים היינו לעובדי ה', **לנפש לא יטמא בעמיו** היינו שלא יהי' להם תרעומות על הקב"ה כי עיקר תרעומות המצוי בעולם נגד מדות הדין, הוא על ההפסד וההעדר המצא בעולם, כמבואר בזה"ק. לכן צוה השי"ת אמור אל הכהנים ואמירה היא בלחישת (זה"ק אמור פ"ח): היינו לחשוש לעובדי ה' שלא יהיה להם תרעומות גם על מדות הדין, כי תמיד כוונת השי"ת אך להיטיב, אף שיהגה במדת הדין גם אז כוונתו בעומק להיטיב. (מי השילוח - ראדזין).

אמור אל הכהנים וגו' ואמרת (שם)

וברש"י אמור ואמרת להזהיר גדולים על הקטנים. ולכאורה מה פשר דרשת חז"ל והרי ואמרת אינו מיוחד רק לקטנים אלא אף לגדולים, אלא כאשר האב מחנך את בנו, הרי לא די בכך שמוזהרים לקיים את מצוות התורה שהרי אם ישמע הבן את אביו מחנכו לקיום המצוות ואומר לו שהוא עצמו מקיימן ואף יספר לו על הניסיונות הקשים שעבר ושעמד בהם, עדיין אין זה משפיע ומשכנע את הבן ללכת בדרכי אביו, כי יאמר הבן שהוא אינו חזק ותקיף כאביו ולכן הוא לא יהיה מסוגל לכבוש את יצרו ולעמוד בניסיון כאביו, ובכך יפסור עצמו מעול

חלומות בלילה, ואין חלום בלא דברים בטלים. הטור כותב, שהאב עיצמו נגלה לבנו, ומה שניטל ספק באמיתות דבריו כותב ה"מגיד משנה" שחוששים אנו שהתערב בחלום האמיתי דמיון כוזב. "ונראה שנמשך אחר דעת הפילוסופים שהחלומות הם מכה המדמה", כותב בעל "משיבת נפש".

השאלה, לאן נשיך את חלומה של אם הנעדר? "בחלום המופלא הזה שנתן עצה הוגנת איך למוצאו ונתן כמה סימנים ואותות, וודאי מראה אמיתי הוא... גם אין לומר בחלום כזה מהרהורי לב, שזה דבר שלא עלה על דעת האשה אמו של ר' חיים יודל כלל וכלל", הוא כותב, כשהוא ממשך: "ובאותות וסימנים כאלה יש לסמוך עליו עכ"פ במים שאין להם סוף, שאין כאן חשש דאורייתא כלל, שיש לסמוך על חלום כזה, שבוודאי רחוק לומר שהנטבע חי ונתראה לאמו".

לדבריו, החלומות יש להם מציאות, ומה שאמרו "דברי חלומות לא מעלין ולא מורידין", הוא רק כמה שאין עד אחד נאמן בו. "ובקשתו לי חבר, לפי שזה ענין מיוחד לא שערותו מי שקדמינו בזה, ומצאתי און גדול בחידושי הר"ן בסנהדרין שם... הר"ן מעיד על אתר, מהיכתי תיתי להאמין ולסמוך על החלום ולהפקיע על פיו ממון דבר שאין עד אחד נאמן בו? והוא מיישב: "שלקא דעתך אמינא, חלום עדיף שהוא אחד משישים בנבואה"... ומבואר כאן שחלום עדיף מעד אחד, אלא שאינו כשניים. ואם כן בעדות אשה, שאפילו עד מפי עד מפי שפחה נאמנים, "פשיטא שיש לסמוך על חלום שנראה באותות ומופתים בסימנים במים שאין להם סוף, שאינו רק חששא דלכתחילה, דישי לסמוך היטב על סניף שכתבתי מן החלום".

ועדיין לא יצאנו מן הסבוך הזה, כי אף אם נסכים שהחלום הזה אינו פרי דמיון ברוב סימניו, אבל עדיין יתכן שהוא חלום על ידי שד שעליו נאמר "חלומות שוא ידברו" לספק זה מביא מהר"א ל צינץ ממסכת מגילה (דף ג' ע"א) "גמירי דלא מפיקי שם מים לבטלה", וכיון שהזכיר ה"ב בדבריו שה' הוא כל יכול, אות הוא כי אין זה שד שהתחזה...

והוא מסיים את תשובתו להלכה: "ולפי שהם עניינים מיוחדים לא טערים רבותינו הקדמונים, אמרתי לצרף עוד שני רבנים מפורסמים, ובחרתי לי את הר"ג מ"ח אבלי נ"י ראב"ד מוויילנא ועוד אחד אשר יבחר לו, שיעיינו בהך התיירא בכחה דהתיירא עדיף, ואז יתרוו הנשים על פי ב"י" של שלשה".

הסתלקותו

לפני פטירתו בהיותו בן ס"ה שנה היה אצלו תלמידיו הח"ק החידושי הרי"מ והה"ק רבי אברהם מטשענבוב - וכבר היה גוסס, כשנגישו אליו שמעו אך ששפתותיו רוחשות לברר ומתעמקות בהלכה אם גוסס חייב בקריאת שמע ובתפילה. ומתוך עיון הלכה יצאה נשמתו בקדושה ובטהרה.

נדוד למשגב מה שהגיד לפני פטירתו "שמי שישתדל בהדפסת ספריו יהיה לו למלץ". וכן חרות על מצבתו. - והדבר היה בפועל כמו"ס רבי זאנוויל קלעפיש בהסכמתו לספר פני אריה "כאשר סיפרו לנו אנשים שונים אשר התאבק עם בכיר מזה, ויראו כי לא יכלו לו, חיש מהר נתנו כופר נפשים לסיוע הדפסת ספרי הגאון ז"ל ושב ורפא להם".

חיבורים רבים השאר רבינו וחלקם "עילת חן" על כתובות, "גש מקושר" על גיטין, "מגן האלף" על הלכות פסח, "אילת אחבים" על כתובות, "שמחת יוש" על ביצה, "גרש ריחים" על גיטין, "מעייני החכמה" על ב"מ, שו"ת "משיבת נפש", "מלא העומר" על התורה, ועוד שלפי החשבון יש כ"ה ספרים. (גדולי החסידות)

כבוד גדול עשו לו במותו, בכל ערי ישראל הספידוהו מרות. בוורשה ביקש הרב בעל "חמדת שלמה" שיעמידו את ארונו של הנפטר על יד ביתו כי חשש שמרוב צער על מותו עלולת.

זכותו יגן עלינו ועל כל ישראל אמן

אפשר לצדד היה... חלום. אחד הטבועים, חיים יודל, בא לאמו בחלום הלילה, ובית הרין גבה את עדותה: "חיים יודל אמר לי: למרגלות החר יניצב סלע, מולו מזדקר במים סלע כפול בגודלו. למרגלות הסלע פעור בו בקרקעית הנהר ושם אני שוכב, מתחת לאבן בבור. אמרתי לו, הרי מחפשים אחרך שם? ענה לי: מחפשים אותי במוטות ברזל זקופים. המוטות נרתעים בסלע. אם יכופפו את המוטות יתכן שיוכלו להדור לבור. (הערת בית הרין: ואמנם חיפשו לאחר מכן במוטות כפופים, ובמוט נאחזה פיסת אריג שהוכרה כחלק ממעילו. איש בעיירה לא לבש מעיל דומה). אמרתי לו: זהו אך חלום. וענה לי: אתן לך סימן נוסף; מול הסלע צומח עץ אגסים. נדמה לי שהוא מסתלק לו, הפטרתי לעומתו: הנך רואה, זהו רק חלום. הסתובב ואמר לי: אתן לך עוד סימן: המקום שאני שוכב בו נקרא סאוויאר, שאלתי: מדוע אתה כה חסר חיים? ענה לי: מדוע תשאלני, את הרי יודעת ועשה אות בידו. לאחר מכן אמר: משפחת פישר מצאו שם חמש קורות. השבת: חלום נשאר חלום. התרגו ואמר: מדוע תאמרי כך, לאחר סימנים כאלו אינך מאמינה?

צינו הק' בוארשא

בביתי ואמרתי: מה אעשה, מרוב צרות אני שוכחת הכל. אמר, שיחפשו אותי ממול החלונות. אמרתי לו: רואה אתה שאלו הבלים, היכן יש בנהר חלונות? אמר לי: משפחת פישר יודעים. למחרת שאלתי את בני משפחת פישר, והכל אמת. דבר לא נפל ארצהו.

לאחר מכן הופיע בחלום אל האשה גיטל אשת הרופא, ואמר לה בזה הלשון ששאלה אותו בזה הלשון: חיים יודל הרי מחפשים אותך. ענה ואמר: לא יוכלו כבר למצוא, אני שוכב בבור וכבר מכוסה בחול. הוא גם אמר שזה די קשה, אבל ה' הוא כל יכול".

האין מהר"ח צינץ נתפנה לעיין בחלום פלא זה, כי נראה שלא דבר ריק הוא, "זבחה מילתא תווהו ביה אינשי, שמרגלא בפומיה דאינשי דברי חלומות לא מעלין ולא מורידין" אמנם באמת אחרי העיון נראה דלאו מילתא זוטרת היא חלום כזה", הוא כותב. מולו עמדה הסוגיא במסכת סנהדרין (דף ל' ע"א) הנ"ל, כשהוא דן בדבריו מיהו "בעל החלומות" שהופיע וגילה את מקום המסתוו, סכמו וייעודו? רש"י על אתר ו"הרב המגיד" סבורים שהוא שד המראה

תולדותיו בקצרה רבינו נולד לאביו רבי משה, בן אחיו של הרבי רבי יהונתן איבשיץ. מגזע אראלים ותרשישים, נין וכנר למהר"ם מפדובה ולמעלה בקודש עד לרוד המלך עליו השלום. שר התורה, חרף שבחריפים, מקובל אלך וצדיק, זקן ויושב בישיבה ומעמיד תלמידים אלאפים. בהיותו בן שמונה עשרה שנה כבר יצא שמו כעילוי נפלא, וחידושיו מאז עשו רושם על כל גדולי הדור, כי היו מבוססים על יסודות חזקים ומוסברים בטוב טעם ודעת.

את ספרו הראשון "עילת חן" הדפיס בפרגא בהיותו בן עשרים וארבע. ספר זה זכה להסכמת גדולי הדור, בניניהם "הנודע ביהודה" הכותב, אם כי נרד שלא לתת הסכמה על ספר ד"ש, אולם אודעתא דהאי גברא רבא לא נרד מעלל רעונו מפני רעונו. מספר שנים ישב בפרגא על התורה והעבודה, ומשם הלך לפרסבורג, אחר כך נתקבל לאב"ד בפאלאצק בה הרביץ תורה ברבים ותיקן תקנות רבות לטובת הכלל. אנשי צ'כאנוב בחרוהו כאב"ד, אולם רק שנתים ישב שם.

בשנת תקע"ו הלך לוורשה שהיתה מלאה חכמים וסופרים, אתם השתעשע בפילפולא דאורייתא ויצא שמו כאחד מעמודי התורה.

זמן מה שימש כאב"ד בפרגא הסמוכה לוורשה, וכשלא מצא מנוח לנפשו הסוערת והמשתוקקת לתורה עזב את הרבנות. אשתו הרבנית עסקה במסחר והוא תפס ישיבה שאליה זרמו תלמידים מכל העולם, בניניהם גדולי ישראל.

אף בעל החידושי הרי"מ לקח תורה מפיו ובעל חמדת שלמה מוורשה דרש לייבון והתייעץ אתו בכל העניינים.

כן היה מפורסם כאיש מופת. ביתו המה ממבקרים שבאו להתברך מאמרי פיו, פעל ישועות והבטיח לבוא לעזרתו ולהיות למלץ יוסף לכל מי שידפיס אחד מספריו, וגם על מצבתו כתובה הבטחה זו. בוורשה ידעו לספר, כי הרבה אנשים שהיו בעת צרה קיימו את דברי הגאון וקבלו עליהם להדפיס ספריו ומיד נושעו.

החלום המופלא

בספרו "משיבת נפש" (ח"א סי' ל"ה). צירף חלום פלאי כסניף לתקנת עגונות. ומעשה שהיה כך היה (ניסוח הענין הובא בספר פרקי השנה) שלושה סוחרים יצאו מבתיהם בליל חורף טוער בשנת תקפ"ז. הם ירדו בסירה למימי הגועשים של נהר הגבול שבין פולין לפרייסיין, ועקבותיהם נעלמו. הוואקאים שומרי הגבול העירו ששמעו ועקות שבר באושינו ליל, איכר בא העייר שהתרה בהם שלא ירדו סירה. במורד הנהר נמצאו שברי הסירה ובמימיו צפו שלושה כיפות וכובעים.

שלושה משפחות התייתמו, שלושה עגונות חיכו לבעליהן בחוסר תקווה. נתונות בסבך מים שאין להם סוף. עניינם הופנה אל הגאון מפאלאצק רבינו אריה לייב צונץ זצ"ל, שמעייר בפתח תשובתו: "בודאי חיתר נשים אלו צעה מאד, וכמעט אין תרופה למכתן, אך נדבר קצת במה שאפשר לצדד"..." בין הדברים בהם היה

הילולא דצדיקיא

יום ש"ב ג' אייר - רבי יהודה לייב פוסטינר מקולומאי תלמיד מן הבעש"ט הק' זי"ע (תק"ה) רבי אריה לייב ב"ר משה צינץ מפלוצק (תקצ"ב) רבי ישעיה ב"ר משה מקרסטיר (תתפ"ה) יום א' ד' אייר - רבי יוסף דב בער ב"ר יצחק זאב הלוי סלוביצקי ב בית הלוי מבריסק (תרנ"ב) רבי משה דוד אסטרייכער אב"ד טשיטא ב"ר יוסף זלמן (תש"ד) רבי שמואל אליהו ב"ר שאול יודיה טאוב נמודרין - ת"א (תשמ"ד) יום ב' ה' אייר - רבי משה זרח אידליין מפרגא ב"ר מאיר - מלאכת מחשבתאור לישדים (תק"מ) רבי ישעי' ב"ר יהודה לייב פיק ב ההגות הנספסת ל"מסורת הש"ס" (תקנ"ט) רבי שמואל שמעלקא נעצלער אב"ד אויבש-ווישווע ב"ר משה לייב- משיב נפש (תרע"א) יום ג' ח' אייר - רבי אליעזר חיים מייאמפאל - סקאליע ב"ר ברוך (תרע"ו) רבי ברוך מאיר נאואריץ ב"ר מנחם נחום השני מלואב טשערנוביל (תת"ע) - במגילת יחסין ובס' היחס מטרטוביל בית מרדכי הביא שנסתלק - (תרע"א)

יום ג' ו' אייר - רבי לוי בר גרשום, רלב"ג (ה ק"ד) רבי יצחק הלוי איש הורוויץ אב"ד או"ם [רבי איציקל המבורגר] ב"ר יעקב יוקל אב"ד ברוד (תקנ"ז) רבי יוסף מאיר ב"ר שמואל צבי ווייס מספינקא בעל אמרי יוסף (תרס"ט) רבי יעקב חיים ב"ר ישראל פרלוב מסטלין דשדו"ש - ארה"ב (תש"י)

יום ד' ז' אייר - רבי חיים סתהון אב"ד צפת ב"ר געשה - ארץ החיים (תרע"ו) רבי מנחם מנדל הלברשטאם ב"ר אברהם שלום מסטראפקוב - ויליאמסבורג (תש"ד)

יום ה' ח' אייר - רבי שלמה אפרים ב"ר אהרן איש לונגשיץ ב' כלי יקר ועוללות אפרים (שע"ט) רבי ישעי' יעקב מאלעקס ב"ר יהודה לייב (תקנ"א) רבי אבי עזרא ועליג שפירא מבלדוב ב"ר (תרס"ו)

יום ו' ט' אייר - רבי הרמיהאל מפשיסחא בן יהודה הק' רבי יעקב יצחק (תקצ"א) רבי עזרא אלטשולער אב"ד וואייניטא ב"ר יהודה לייב [תקנת עזרא, תקנת ארצות] (תרד"צ) נעקד"ש רבי משה מדרכי מטרסק - לובלין ה"ד ב"ר יהודה אי"י לייב (תש"ג) רבי אביגדור ב"ר יצחק קרא ב' הקנה הגדול (ה קצ"ט)

יום ז' י' אייר - רבי משה האגר משאן ב"ר ברוך מויזניץ דער שבת יוד (תרפ"ו) רבי חיים פרידלנדר מליסקא ב"ר משה חתן רצה' מליסקא טל חיים עד"ת הש"ס (תרס"ד) רבי משה ב"ר ברוך הגר ר"י סערט וויזניץ - ברכת משה (תשנ"ט)

פרקי חינוך

הרב שמואל שטרן
מחנך ויועץ חינוכי
בנושא משמעת – א

שאלה: עם תחילת זמן קיץ הבעל"ט אשמח לקבל טיפים ורעיונות לחיזוק המשמעת בכיתה חושבני שרבים העוסקים במלאכת הקודש ישמחו. י"ש"כ למפרע.

תשובה: בעבר פורסם במדור "בשדה חינוך" ולתועלת הרבים נחזור ע"ז שוב בס"ד: הקיץ עם תחילת השנה, בשעה טובה ומוצלחת, מאחל לעצמו כל מלמד ומחנך, בין שאר שאיפותיו, שתשרור בכיתתו מ-ש-מ-ע-ת. המשמעת היא המדד להצלחתו בתפקידו, והיא זו שמסמלת את מילוי משימתו כהלכה, כיון שהמשמעת היא האלה בית בבנין הלימוד, וההתחלה הבסיסית בלימוד הנכונה.

אמנם על המשמעת לא נבחנו התלמידים והישיגיהם, לא נמדדים על פי המשמעת, אך כל מחנך מחתיל יודע היטב שבלי משמעת הוא עומד בפני שוקת שבורה וניצב לפני כשלוון. על המלמד לתכנן הדק היטב את צעדיו כדי להגיע למצב של משמעת איכותית בכיתתו.

בספרי החינוך כבר נדונה סוגיה זו באריכות, ננסה לצעוד בעקבותיהם וללמוד כיצד נוכל להגשים שאיפה זו בכיתת הלימוד שלנו.

א. המשמעת ודרכי הקנייה

הגה"צ רבי חיים פרידלנדר זצ"ל בספרו "מסילת חיים" בחינוך מסביר שמטרת החינוך היא הרגל לקיום המצוות היות ויצרו של הילד אינם מרוסנים, הרי שאחת המטרות הראשונות היא לתת אפשרות לילד שירסן את עצמו, וכהגדרתו: "המשמעת היא מכשיר חינוכי רב עוצמה לריסון".

כשם שכשמלמדים ילד כי לפני אכילה יש ליטול ידיים

ומקנים לו הרגלים לריסון ולמשמעת עצמית, לא עושים זאת בעימות ובמאבקים אלא דרכיה דרכי נועם, מסמרים לו בנעמיות: גזלת, וגדולים נוטלים ידיים, מעוררים אותו תוך מתן תחושה של חשיבות וגדולה...

כאותה מידה, מלמד שנכנס לכיתה חדשה צריך להסביר לתלמידיו בטוב טעם ובצורה נעימה, שהנה הם גדלו בשנה ועלו כיתה ועתה הם בוגרים יותר (אמורה זו מתאימה לכל גיל ולכל כיתה), צריך לפנות אל השכל ולא הרגש ולעודר אצלם את הצפיה לראות על התנהגותם שאכן הם גדלו בשנה.

על המלמד לפתח רב שיח עם תלמידיו ולברר יחד איתם כיצד תיחשב הכיתה הנוגרת ולמצליחה. כמובן שעליו לנתב את הישיחה לנושא הרצוי ולהשחיל בה כבד את הנקודות עליהם הוא רוצה "לעמוד" במהלך השנה, עליו להזכיר את מאמרי חז"ל הנוגעים לכך: "היא מורא רבך כמורא שמים", "דרך ארץ קדמה לתורה", וכדומה.

על המלמד להעביר לתלמידיו בצורה ברורה כללים ספציפיים ומדויקים ולדבר בצורה מעשית ותכליתית: חובה לקום כשהמלמד נכנס לכיתה, אין אפשרות לשאול או להעיר במהלך השיעור בלי הצבעה, להזכיר כי הנכנס לתוך דברי חבירו נקרא, ... וכל שכן לדברי רבו... המחנך יכול אף לתלות שלטים מודפסים בכיתה המכילים את ההוראות הנ"ל, או לחלקם לתלמידים בצורה מסודרת וברורה. יש לחזור על הכללים שוב ושוב ואף בצורה תקיפה ולהתירע מראש כי העובר על הכללים הללו, עלול להענש.

כבר בתחילת השנה צריך המלמד לעמוד על כלליו, שכן נסיון להסיט את גבול הסבלנות ולהבלוג יתר על המידה, יגרם לבלבול אצל התלמידים:

אם בתחילת שנה הרבי לא כעס כש... מדוע לאחר חודש בדיוק על אותו מעשה הוא מעניש? על המלמד לקבוע כללים לפי אופיו ומידת סבלנותו, הוא צריך לדעת מראש מה יפיע לו במהלך השנה, וכבר בשבוע הראשון לקבוע כללים שימנעו הפרעות והפרות משמעת על פי הכרתו את עצמו.

ב. עקביות
במשך הזמן על המלמד להתייחס הן לטוב והן למוטב בנושא המשמעת כאשר הילדים מתנהגים כראוי עליו לעודד ולהעניק להם חיזוקים מילוליים. כשילד מצביע, טוב להגיב ולומר: "אני שמח שאתה מצביע". כאשר הילדים נעמדים עם כניסתו של הרבה יש לשבחם על כך וכדומה...

לעומת זאת כאשר ילד שוגה יש להעיר על כך, כמובן תוך הקפדה על הכלל כי יש לגנות את המעשה ולא את העושה התלמיד נשאר מקסים, רק שמושו מה הוא נכשל גערה בנוסח שלו: "יעקב, אתה אמנם ילד טוב, אבל לתועלת הכיתה, ולטובתך, אני מוכרח להענישך על מעשה "פלוני" מהווה גערה איכותית ולא הענישה סתמית בלתי מבוקרת".

"שמואל דוחה וימין מקרבת", אמנם השמואל חלשה וקטנה מן הימין, אך דחה עזרכת ודרושה. אם המלמד יהיה תחילה רך כקנה ויתעלם מנושא המשמעת, הוא לא ישכח ולא יגער, לא יעודד ולא יעניש, אחר כך כשתתחיל האנדרלמוסה והוסר משמעת ישרור בכיתה, הוא יזכר שהוא כבר, בעצם, דיבר ודרש על נושא המשמעת, ויתאכזב, עליו לזכור: "לא עכברא גנב אלא חורא גנב", חוסר העקביות היא זו שעומדת בעוכריו.

התלמידים רוצים ושמחים ברבה חזק-רציני, עקבי ועומד בדיבורו.

ידועים דברי הגמרא במסכת סוכה מ"ו ע"ב, אמר ר' זירא לא לימא איניש לניוקא דיהיבנא לך מידי ולא הייב ליה משום דאתי לאגמוריה – "שיקרא" עיין שם פירוש הדברים, כשמלמד מבטיח, עליו לקיים, אחרת עלולים התלמידים ללמד לשקר חס ושלום.

כך גם בנושא זה. נקבעו כללים ויש לעמוד בהם. הזהירו מפני עונש, והתלמידים שנכשלו- יש גם להעניש. ענין ההבטחה קיים הן במישור החיובי והן במישור השלילי וכאשר יעמוד המלמד בדיבורו ולא יסוג מהכללים שקבע, יראו התלמידים 'רבה' כנה ואמינה,

ובעני"ה, יביא הדבר לכינון המשמעת בכיתה, בידינו הדבר ובעי"ה נעשה ונצליח. א גוט שבת.

חינוך הבנים ליקוטים נאים (ט)

עד היכן הדברים מוגיעים מצינו בדברי חז"ל (סוכה נו): שחכמים קנסו כל משמר בית כילה, על שאי מנני משפחתם כינתה את המזבח בלשון של גנאי, ושואלת הגמ' שם משום ברתי קנסינן ליי לדידי, ותירץ אביי אין כדאמרי אינשי שותא דיעוקא בשוקא או דאבה או דאמי". והנה לא יתכן ששמעה הילדה הוות בבית אביה דברי לעג ממש על המזבח, אלא מן

הסתם הרגישה אצל אביה, או ער איז נישט געווען אינגאנצען ערנסט היינו שלא ראתה את אביה במצב של התפעלות ורצינות כמובן ראש בעת שדיבר מקדושת המזבח, ומזה השתלשלה אחר כך שהוסיפה לדבר דברי ביזיון נגד המזבח רח"ל, ומזה רואין בזה עד היכן הדברים נוראים ומבהילים המגיעים באחריות ההורים בחינוך ילדיהם. (פרי החרם באבוב – מהרה"ק רנ"צ מאבוב וצוק"ל בשיחתו ט"ו בשבט תשמ"ב).

ליקוטים מצדיקים – בניס ומעלת הזוכה לבנים כשרים (ה)
* יש העושים את אומנות השחיטה ורוצים להיות מלמדי תינוקות כי פוחדים מאחריות של איסור נבילה, מדוע לא יחששו מפגיעה בנשמות הילדים. (הגאון **רבי ישראל מסלנט זי"ע**)
* קל להיות שוחט מלהיות מחנך ומלמד תינוקות כי בהלכות שחיטה יש פרקים מיוחדים בש"ס ובשו"ע המבארים את פרטי ההלכות משא"כ בהלכות ומנהגי מלמדות. (ר"י מסלנט). * סימן הבנים הכשרים לפי הבושה הנראה על הפנים, מזה הכרת פניהם האם מנים כשרים הם. (ר"ש שאן גבירול). * בניס אתם לה' אלוקים – החטא הגדול ביותר כשיהודי שוכח שהוא בן מלך. (הרה"ק רבי שלמה מקארלין זי"ע)

כוח התורה מסוגלת לבנים סיפור מופלא על גדול כוח התורה שבזכותה יכולים החיושע בכל הישועות בני חז"ל ופלא פ"א יהודי א' משרויין היה מלול לאחיו הערירי כספים גדולים במשך שלושים שנים, עבור הוצאות כדי שיקפד בילדים זש"ק, יום אחד התקשר האח לאחיו והודיע לו שבדעתו להפסיק את ההלוואות מאחר שאינו רואה בכך שום תועלת, ועוד הוסיף בצחוק ובגחוק משהו שאם בכ"י בשנה הבאה יוולד לך בן זכר אני יישב ללמוד ביולל יום שלם כאברך מן המניין, כך אמר אותו האח שהיה עסוק מעל לראשו בעסקים חובקי עולם, ולפליאת כולם לתקופת השנה נולד לאחיו בן במול טוב, כששמע זאת האח העשיר ונטר ממה שאמר בענין הכולל והתחבט האם יש כאן נדר, והלך להספר זאת להגה"ח קנייבסקי שליט"א, הגה"ח לא השיב לשאלת האח העשיר בתחילה, אך לאחר מ"ב אמר בלשונו: שרואים מכאן ששעה וכדאי לרבע"ע לתת למאן דהו זש"ק בנים חיים וקיימים והכל בשביל יישוב ויעסוק בתורת ה' יום שלם, ואכן הוא הולך נהיה אברך כולל היושע והחונק בתורת ה' לתפארת על אף עסקיו המסועפים שהמשיכו לעלות מעלה מעלה. (ע"פ הרה"ג ר"י זילברשטיין בדרשותיו)

תורת אמת המשך מעמ' ב

מקלפתינו כי, ומדהקים לכתוב כדי לטארנו מקלפיתנו כי כמו שכתבת בתורתך וכו' משמע שהסיבה והמטרה כתוב נמי בתורתך, ואם כן יש לדעת

איפוא מרומם בזה הפסוק דמטרתו של ספירת העומר הוא כדי לטארנו וכו'. אלא הענין הוא כך: תיבת וספרתם מורה על יזכך ובהירות מלשון ספיר ויהלום, היינו שהתורה"ק מצווה בזה שכל אחד ישתדל להאיר את ה"לכס", ומה זה לכס הר"ת של ל"ב כ"ב מורה הוא תיבת לכס, דאלו ג' הדברים המה איברים שרושים לראשי ועיקרי המדות הרעות רח"ל, כ"ל ב חומר, הכבד כועס, והמדה היא אבי הנביאות והעצבות, דרך מחמת שרוא להוט אחרי כבוד ולא מפני זה הוא בא לידי עצבות ומרה שחורה. (נר ישראל – רוזין)

אלה יעמדו על הברכה אשר נדבם לבם להוצאות העלון לזיכוי הרבים

<p>לעילוי נשמת האדמו"ר מראדזין הרה"צ ר' יעקב זלה"ה בן האדמו"ר מראדזין הרה"צ רבי מרדכי יוסף זללה"ה נלב"ע ביום המז' ה' אייר תשס"ט ת. נ. צ. ב. ה. === הונצח ע"י בנו ידידינו הנדיב החשוב, רודצ'ו"ח הר"ר ישראל משה פריימוביץ הי"ו – ירושלים</p>	<p>גליון זה נודב לעילוי נשמת הר"ר מאיר יעקב קאפל בן הר"ר יוסף יהודה ז"ל נלב"ע ה' אייר תשנ"א ת. נ. צ. ב. ה. === הונצח ע"י בנו ידידינו הנדיב החשוב, רודצ'ו"ח הר"ר ישראל משה פריימוביץ הי"ו – ירושלים</p>	<p>לעילוי נשמת האשה החשובה מרת אט'ה ע"ה אשת הרה"ח ר' בעריש כץ בת הרה"ח ר' חיים יהודה גוטמן ז"ל, מצאצאי הרה"ק ר' חיים יוסף גוטליב מסטרופקוב זצ"ל נפטרה ל' ניסן דהאי שתא ת. נ. צ. ב. ה. הונצח ע"י חנתה ידידינו החשוב והנעלה הרב שמואל שטרן שליט"א עורך מדור "פרקי חינוך" המקדש לעילוי נשמתה</p>	<p>ברכת מזל טוב נאמנה הננו לשגור בזה מעלת האי גברא רבא האברך היקר, כליל המעלות והמידות, עוסק ויגע בתורת ה' אהוב על מכיריו, וענוות חן נוסכה על פניו, חריף ובקי במכונני התורה ומאיר פניו לכל אדם, בנש"ק הרה"ג רבי מרדכי אשלג שליט"א – בן כ"ק אדמו"ר מאשלג שליט"א הרגל שמחת הולדת הבן כמז"ט יה"ר שיוכה לרוות נחת ממנו ומשאר ל' יוצ"ח, רב תענוג ונחת, יוכה להכניסו בבשאטע"ה בעתו ובזמנו, מתוך שמחה ואורה, אישר ועושר והרבת הדעת אכ"ה. המברכים – חבריך וידידיך השמחים בשמחתך.</p>	<p>ברכת מזל טוב הננו לשגור לכבוד מעלת ידידינו החשוב והנעלה, מחשובי אנ"ש הרה"ח ר' לוי יצחק זיידענפעלד הי"ו – בארא פארק – ארה"ב הרגל שמחת אירוסיה בת בשעתומ"צ נא להתפלל על הרב נתן יוסף בן יהודית רבקה הי"ו לרפוי"ש ואריכות ימים ושנים טובות. נא להתפלל על הרב אהרן דוד בן סעידה שליט"א לרפוי"ש ואריכות ימים ושנים טובות.</p>
---	---	--	---	---